

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

18. srpnja 2013. *

„Žalba – Televizijsko emitiranje – Direktiva 89/552/EEZ – Članak 3.a – Mjere koje je poduzela Ujedinjena Kraljevina u svezi s događajima od velikog značaja za društvo u toj državi članici – Europsko prvenstvo u nogometu – Odluka kojom se mjere proglašava usklađenima s pravom Unije – Obrazloženja – Članci 49. UEZ-a i 86. UEZ-a – Pravo vlasništva“

U predmetu C-201/11 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 27. travnja 2011.,

Unija europskih nogometnih saveza (UEFA), koju zastupaju D. Anderson, QC (*Queen's Counsel*), i D. Piccinin, *barrister*, po punomoći B. Keanea i T. McQuaila, *solicitors*,

tužitelj,

a druge stranke u postupku su:

Europska komisija, koju zastupaju E. Montaguti, N. Yerrell i A. Dawes, u svojstvu agenata, zajedno s M. Grayem, *barrister*, sa stalnom adresom u Luxembourg, u,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

Kraljevina Belgija,

Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, koju zastupaju L. Seeboruth i J. Beeko, u svojstvu agenata, zajedno s T. de la Mare, *barrister*,

intervenijent u prvostupanjskom postupku,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, vršiteljica dužnosti predsjednika trećeg vijeća, K. Lenaerts, E. Juhász, J. Malenovský (sudac izvjestitelj) i D. Šváby, suci,

nezavisni odvjetnik: N. Jääskinen,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 13. prosinca 2012.,

nakon saslušanja prijedloga odluke nezavisnog odvjetnika na ročištu održanom 12. prosinca 2012.,

* Jezik postupka: engleski

donosi sljedeću

Presudu

- 1 U svojoj žalbi Unija europskih nogometnih saveza (UEFA) zatražila je poništenje presude Općeg suda Europske unije od 17. veljače 2011., UEFA protiv Komisije (T-55/08, Zb., str. II-271., u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je isti odbio njezin zahtjev za djelomično poništenje odluke Komisije 2007/730/EZ od 16. listopada 2007. o usklađenosti s pravom Zajednice mjera koje je Ujedinjena Kraljevina poduzela na temelju članka 3.a stavka 1. Direktive 89/552/EEZ o usklađivanju određenih odredaba utemeljenih zakonom, uredbom ili upravnim aktom u državama članicama u vezi s obavljanjem aktivnosti televizijskoga emitiranja (SL L 295, str. 12., u daljnjem tekstu: sporna odluka).

Pravni okvir

- 2 Direktiva Vijeća 89/552/EEZ od 3. listopada 1989. o usklađivanju određenih odredaba utemeljenih zakonom, uredbom ili upravnim aktom u državama članicama u vezi s obavljanjem aktivnosti televizijskoga emitiranja (SL L 298, str. 23.), kako je izmijenjena i dopunjena Direktivom Europskoga parlamenta i Vijeća 97/36/EZ od 30. lipnja 1997. (SL L 202, str. 60., u daljnjem tekstu: Direktiva 89/552), sadržavala je članak 3.a, umetnut ovom posljednjom Direktivom koji je propisivao:

„1. Svaka država članica može poduzeti mjere u skladu s pravom Zajednice kako bi osigurala da televizijski nakladnici pod njezinom nadležnošću ne emitiraju na ekskluzivnoj osnovi događaje koje država članica smatra od velikog značaja za društvo, tako da se uskrati značajnom dijelu javnosti u toj državi članici mogućnost praćenja takvih događaja uživo ili u naknadnoj snimci na besplatnoj televiziji. Ako to učini, država članica o kojoj je riječ mora sastaviti popis određenih događaja, nacionalnih ili nenacionalnih, za koje smatra da su od velikog značaja za društvo. To će napraviti na jasan i transparentan način, pravovremeno i učinkovito. Pri tomu je država članica o kojoj je riječ također dužna odrediti bi li ti događaji trebali biti dostupni u cijelosti ili djelomično u prijenosu uživo ili, kada je to potrebno ili prikladno iz objektivnih razloga javnog interesa, u cijelosti ili djelomično u naknadnoj snimci.

2. Države članice moraju odmah obavijestiti Komisiju o svim mjerama koje su poduzele ili koje će poduzeti u skladu sa stavkom 1. U roku od tri mjeseca od dana obavijesti, Komisija je dužna provjeriti jesu li te mjere u skladu s pravom Zajednice i dostaviti ih ostalim državama članicama. Mora zatražiti mišljenje Odbora osnovanog prema članku 23.a. Dužna je odmah objaviti poduzete mjere u *Službenom listu Europskih zajednica*, te barem jednom godišnje konsolidirani popis mjera koje su poduzele države članice.

3. Države članice osiguravaju, odgovarajućim sredstvima, u okviru svog zakonodavstva da televizijski nakladnici pod njihovom nadležnošću ne ostvaruju ekskluzivna prava koja su kupili nakon datuma objave ove Direktive tako da je značajnom dijelu javnosti u drugoj državi članici uskraćena mogućnost praćenja događaja koje je ta druga država članica odredila kao značajne, u skladu s prethodnim stavkom, u cijelosti ili djelomično u prijenosu uživo ili, kada je to potrebno ili prikladno iz objektivnih razloga javnog interesa, u cijelosti ili djelomično u naknadnoj snimci na besplatnoj televiziji, kako je to propisala ta druga država članica u skladu sa stavkom 1.”

- 3 Uvodne izjave 18. do 22. Direktive 97/36 glase kako slijedi:

„(18) budući da je neophodno da države članice budu u mogućnosti poduzeti mjere za zaštitu prava na informiranje, te osigurati široki pristup javnosti televizijskom pokrivanju nacionalnih i nenacionalnih događaja od velikog značaja za društvo, kao što su Olimpijske igre, Svjetsko nogometno prvenstvo i Europsko nogometno prvenstvo (u daljnjem tekstu: EURO); budući da

u tu svrhu države članice zadržavaju pravo poduzimanja mjera u skladu s pravom Zajednice, koje imaju za cilj reguliranje ekskluzivnog prava televizijskih nakladnika pod njihovom nadležnošću na emitiranje tih događanja;

- (19) budući da je potrebno regulirati odredbe u okviru Zajednice, kako bi se izbjegla moguća pravna nesigurnost i tržišni poremećaji, te uskladio slobodni opticaj televizijskih usluga s potrebom sprečavanja mogućnosti zaobilaženja nacionalnih mjera koje štite legitimni opći interes;
- (20) budući da je ovom Direktivom posebno potrebno propisati odredbe koje se odnose na ostvarivanje ekskluzivnih prava televizijskih nakladnika, koja su oni mogli kupiti, na emitiranje događaja koji se smatraju od velikog značaja za društvo u državi članici koja nije ona koja ima nadležnost nad televizijskim nakladnicima; [...]
- (21) budući da bi događaji od velikog značaja za društvo trebali, u svrhu ove Direktive, zadovoljavati određene kriterije, odnosno trebaju biti izuzetni događaji koji su od interesa za široku javnost u Europskoj uniji ili u određenoj državi članici ili u značajnom sastavnom dijelu te države članice, te moraju biti unaprijed organizirani od strane organizatora događaja koji je zakonom ovlašten prodavati prava koja se odnose na taj događaj;
- (22) budući da, u svrhu ove Direktive, 'besplatna televizija' znači emitiranje na kanalu, javnom ili komercijalnom, programa koji su dostupni javnosti, a koje ne uključuje plaćanja koja se razlikuju od načina financiranja emitiranja koji prevladavaju u svakoj državi članici (kao što je naknada za izdavanje licencija i/ili osnovna pretplata na kablovsku mrežu)"

Činjenična osnova spora

- 4 Činjenična osnova spora iznesena je kako slijedi u točkama 5. do 15. pobijane presude:

- „5 [UEFA] je upravno tijelo europskog nogometa. Njezin glavni cilj je promicanje razvoja europskog nogometa i organiziranje određenog broja međunarodnih nogometnih natjecanja, uključujući i završnicu Europskog nogometnog prvenstva (u daljnjem tekstu: završnica EURA), na kojemu se svake četiri godine natječe 16 nacionalnih reprezentacija na ukupno 31 utakmici. Promicanje razvoja europskog nogometa UEFA-i omogućuju prihodi od prodaje komercijalnih prava vezanih za ta natjecanja. U svezi s tim, UEFA tvrdi da 64 % prihoda od prodaje komercijalnih prava za [završnicu] EURA potječe od prodaje televizijskih prava za utakmice.
6. Odlukom od 25. lipnja 1998. ministar kulture, medija i sporta Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske (u daljnjem tekstu: ministar) sastavio je na temelju IV. dijela Broadcasting Act 1996 (Zakon o radiodifuziji iz 1996.) popis događaja od velike važnosti za društvo u Ujedinjenoj Kraljevini, koji uključuje i završnicu EURA.
- 7 Usvajanju ovog popisa prethodilo je savjetovanje 42-aju različitih tijela, održano 1997. na ministrovu inicijativu, vezano za utvrđivanje kriterija prema kojima bi se procijenila važnost različitih događaja za društvo u Ujedinjenoj Kraljevini. Ovaj postupak doveo je do usvajanja popisa kriterija sadržanih u dokumentu ministarstva kulture, medija i sporta iz studenog 1997. koja ministar primjenjuje za sastavljanje popisa događaja od velikog značaja za društvo u Ujedinjenoj Kraljevini. U skladu s tim dokumentom, vjerojatnost uvrštavanja događaja na popis postojat će osobito onda kada isti naiđe na poseban odjek na nacionalnoj razini a ne samo među onima koji redovito prate sport o kojem je riječ. U skladu s istim dokumentom, kao takav događaj može se odrediti nacionalni ili međunarodni sportski događaj na najvišoj razini ili događaj u kojemu sudjeluje državna reprezentacija ili sportaši iz Ujedinjene Kraljevine. Među događajima koji zadovoljavaju ove kriterije veću mogućnost uvrštavanja na popis imat će oni koje privlače brojne gledatelje ili koji se tradicionalno prenose uživo na besplatnim televizijskim kanalima. Osim toga,

ministar za potrebe procjene također uzima u obzir i druge čimbenike koji se odnose na posljedice za sport o kojemu je riječ, kao što su mogućnost prijenosa događaja uživo u cijelosti, utjecaj na prihod u sportskom području o kojemu je riječ, posljedice za tržište radiodifuzije i postojanje okolnosti koje osiguravaju pristup događaju putem radijskog ili televizijskog prijenosa u naknadnoj snimci.

- 8 Ministar je potom, u skladu s člankom 97. Broadcasting Act 1996, započeo savjetovanje glede uvrštavanja pojedinih događaja na popis. U okviru toga savjetovanja zatražio je mišljenje od nekoliko tijela, zainteresiranih osoba i nositelja televizijskih prava, kao što je UEFA. Osim toga, savjetodavni odbor osnovan od strane ministra pod nazivom 'Advisory Group on listed events' (Savjetodavna skupina za događaje uvrštene na popis) objavio je svoje mišljenje o događajima koje bi trebalo uvrstiti na popis predloživši, s obzirom na završnicu EURA, uvrštavanje finala, polufinala i utakmica u kojima sudjeluju reprezentacije Ujedinjene Kraljevine.
- 9 Na temelju članka 98. Broadcasting Act 1996, kako je izmijenjen s Television Broadcasting Regulations 2000 (Pravilnik o televizijskom emitiranju iz 2000.), organizacije za televizijsko emitiranje podijeljene su u dvije kategorije. Prva kategorija uključuje organizacije koje pružaju besplatnu uslugu koju, pored toga, može primiti najmanje 95 % stanovništva Ujedinjene Kraljevine [u daljnjem tekstu: televizijski nakladnici koji koriste besplatne kanale]. Druga kategorija uključuje organizacije koje ne ispunjavaju navedene uvjete [uključujući i televizijske nakladnike koji koriste naplatne kanale].
- 10 Osim toga, na temelju članka 101. Broadcasting Act 1996, kako je izmijenjen s Television Broadcasting Regulations 2000, pružatelj usluga televizijskog emitiranja iz jedne od ovih dviju kategorija može prenositi uživo, u cijelosti ili djelomično, događaj uvršten na popis samo ako je pružatelj usluga iz druge od ovih dviju kategorija stekao pravo na prijenos uživo, u cijelosti ili djelomično, istog događaja u istoj ili u pretežno istoj regiji. Ako ovaj uvjet nije ispunjen, organizacija koja želi prenositi uživo, u cijelosti ili djelomično događaj o kojemu je riječ, mora ishoditi prethodno odobrenje od Office of Communications (Ured za komunikacije).
- 11 U skladu s člankom 3. Code on Sports and Other Listed and Designated Events (Pravilnik o sportskim i drugim događajima uvrštenima na popis), koji je bio na snazi 2000., događaji uvršteni na popis događaja od velikog značaja za društvo podijeljeni su u dvije grupe. 'Grupa A' uključuje događaje koji se ne mogu prenositi uživo na ekskluzivnoj osnovi ukoliko određeni uvjeti nisu ispunjeni. 'Grupa B' uključuje događaje koji se mogu prenositi uživo na ekskluzivnoj osnovi samo ako su poduzete odgovarajuće mjere kojima se osigurava prijenos u naknadnoj snimci.
- 12 U skladu s člankom 13. Code on Sports and Other Listed and Designated Events, odobrenje nadležnog Office of Communications može se ishoditi za događanja iz 'Grupe A' s popisa, u koju spada završnica EURA, ako su prava prijenosa bila otvoreno ponuđena svim organizacijama za televizijsko emitiranje pod pravednim i razumnim uvjetima, a nijedna organizacija iz druge kategorije nije izrazila interes za stjecanje istih prava.
- 13 Dopisom od 25. rujna 1998. Ujedinjena Kraljevina dostavila je, na temelju odredaba članka 3.a stavka 2. Direktive 89/552, Komisiji Europskih zajednica popis događaja koje utvrđuje ministar. Nakon razmjene dopisa između Ujedinjene Kraljevine i Komisije te nove obavijesti o mjerama od 5. svibnja 2000., glavni direktor Opće uprave (OU) za obrazovanje i kulturu Komisije obavijestio je Ujedinjenu Kraljevinu, dopisom od 28. srpnja 2000., da Komisija nema primjedaba na mjere te države članice, koje će stoga uskoro biti objavljene u *Službenom listu Europskih zajednica*.
- 14 Presudom od 15. prosinca 2005., Infront WM protiv Komisije (T- 33/01, Zb., str. II-5897.), Opći sud poništio je odluku sadržanu u dopisu od 28. srpnja 2000., uz obrazloženje da ista predstavlja odluku u smislu članka 249. UEZ, koju bi i sam kolegij članova Komisije trebao usvojiti [...].

15 Slijedom [navedene presude], Komisija je usvojila [spornu odluku].”

Sporna odluka

5 Članak 1. sporne odluke glasi:

„Mjere koje je Ujedinjena Kraljevina poduzela na temelju članka 3.a stavka 1. [Direktive 89/552] te o tome 5. svibnja 2000. obavijestila Komisiju, objavljene u Službenom listu Europskih zajednica C-328 od 18. studenog 2000., u skladu su s pravom Zajednice.”

6 U skladu sa svojim člankom 3., odluka „se primjenjuje od 18. studenog 2000.”

7 Uvodne izjave 3. do 6., 18. do 21. te 24. i 25. sporne odluke glase kako slijedi:

„(3) Tijekom pregleda Komisija je uzela u obzir informacije dostupne u britanskom medijskom prostoru.

(4) Popis događaja od velikog značaja za društvo u Ujedinjenoj Kraljevini sastavljen je na jasan i transparentan način, te je održano opsežno savjetovanje u [Ujedinjenoj Kraljevini].

(5) Prema Komisiji, događaji uvršteni na popis britanskih mjera ispunjavali su barem dva od sljedećih kriterija, koji se smatraju pouzdanim pokazateljima značaja tih događaja za društvo: i) imaju osobit odjek u državi članici te zanimaju i druge osobe osim onih koje redovito prate sport ili aktivnost o kojima je riječ; ii) imaju osobit kulturni značaj općepriznat od strane stanovništva države članice o kojoj je riječ te čine određeni element kulturnog identiteta; iii) uključuju nacionalnu reprezentaciju u kontekstu natjecanja ili turnira od međunarodnog značaja; iv) događaj je oduvijek bio prenošen na besplatnim televizijskim kanalima i privlačio je brojne gledatelje.

(6) Značajan broj događaja uvrštenih na popis britanskih mjera, uključujući i ljetne i zimske olimpijske igre, kao i završnicu Svjetskog prvenstva te završnicu EURA, pripadaju kategoriji događaja od velikog značaja za društvo, u skladu s uvodnom izjavom 18. Direktive [97/36]. Ovi događaji u cijelosti imaju osobit odjek u [Ujedinjenoj Kraljevini] jer su iznimno popularni u široj javnosti (bez obzira na nacionalnost sudionika), a ne samo među onim televizijskim gledateljima koji redovito prate sportske događaje.

[...]

(18) Događaji uvršteni na popis, uključujući i one koji se smatraju cjelinom a ne nizom pojedinačnih događaja, uvijek su bili emitirani na besplatnim televizijskim kanalima i privlačili su brojne gledatelje. Tamo gdje to iznimno nije bio slučaj (utakmice svjetskog kupa u kriketu), popis je ograničen (s obzirom na to da uključuje finale, polufinale i utakmice u kojima sudjeluju nacionalne reprezentacije), pa ovi događaji zahtijevaju samo jedan odgovarajući prijenos i, u svakom slučaju, zadovoljavaju dva kriterija koji se smatraju pouzdanim pokazateljima značaja događaja za društvo (uvodna izjava 13.).

(19) Mjere Ujedinjene Kraljevine doimaju se razmjernima i opravdavaju odstupanje od temeljne slobode pružanja usluga sadržanih u Ugovoru o EZ-u na temelju prevladavajućeg razloga javnog interesa [naime, kako bi se širokoj publici osigurao televizijski pristup događajima od velikog značaja za društvo].

(20) Mjere Ujedinjene Kraljevine u skladu su s pravilima tržišnog natjecanja [Europske zajednice], s obzirom na to da se definicija organizacija za televizijsko emitiranje ovlaštenih za prijenos događaja uvrštenih na popis temelji na objektivnim kriterijima koji omogućuju stvarno i

potencijalno tržišno natjecanje za stjecanje prava na prijenos tih događaja. Osim toga, broj događaja na popisu nije nesrazmjeran na način da bi doveo do narušavanja tržišnog natjecanja na silaznim tržištima televizije sa slobodnim pristupom i naplatne televizije.

- (21) Razmjernost mjera Ujedinjene Kraljevine poduprta je činjenicom da određeni broj događaja uvrštenih na popis zahtijeva samo jedan odgovarajući prijenos.

[...]

- (24) Iz presude Općeg suda [Infront WM protiv Komisije, naprijed citirano] proizlazi da izjava koja potvrđuje da su mjere poduzete u skladu s člankom 3.a stavkom 1. [Direktive 89/552] sukladne s pravom Zajednice predstavlja odluku i da stoga mora biti usvojena od strane Komisije. Znači, potrebno je ovom odlukom proglasiti mjere koje je Ujedinjena Kraljevina dostavila sukladnima s pravom Zajednice. Mjere navedene u prilogu ove odluke objavit će se u *Službenom listu Europske unije*, u skladu s člankom 3.a stavak 2. [Direktive 89/552].
- (25) Kako bi se osigurala pravna sigurnost, ova Odluka trebala bi stupiti na snagu nakon objave mjera koje je dostavila [Ujedinjena Kraljevina] u *Službenom listu Europske unije*.”

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

- 8 U prilog svom zahtjevu za djelomično poništenje sporne odluke UEFA je iznijela osam tužbenih razloga pred Općim sudom. Pobijanom presudom Opći sud je odbacio svaki od tih tužbenih razloga te je tužbu u cijelosti odbio. Također je odbacio i zahtjev za provođenje mjera upravljanja postupkom, podnesen od strane UEFA-e, kojim Opći sud poziva Komisiju da podnese nekoliko dokumenata.

O žalbi

- 9 U svojoj žalbi UEFA u biti iznosi sedam žalbenih razloga: kao prvo, pogrešna primjena prava i pogrešna ocjena glede zahtjeva jasnoće i transparentnosti; kao drugo, pogrešna primjena prava i pogrešna ocjena glede određivanja završnice EURA kao događaja od velikog značaja za društvo u Ujedinjenoj Kraljevini; treće, pogrešna primjena prava prilikom primjene odredaba Ugovora koje se odnose na javna poduzeća i poduzeća kojima države članice daju posebna ili ekskluzivna prava; četvrto, pogrešna primjena prava prilikom primjene drugih odredaba Ugovora koje se odnose na tržišno natjecanje; peto, pogrešna primjena prava prilikom primjene odredaba Ugovora koje se odnose na slobodu pružanja usluga i načelo razmjernosti; šesto, pogrešna primjena prava prilikom primjene prava vlasništva; sedmo, pogrešna primjena prava u obrazloženju sporne odluke.

Uvodne napomene

- 10 Kao prvo, treba istaknuti da je na temelju članka 3.a stavka 1. Direktive 89/552 zakonodavac Unije ovlastio države članice da odrede neke događaje kao događaje od velikog značaja za društvo države članice o kojoj je riječ (u daljnjem tekstu: događaj od velikog značaja) i time im izrijekom dopustio, u kontekstu diskrecijekog prostora danog Ugovorom, postavljanje prepreka slobodnom kretanju usluga, slobodi poslovnog nastana, slobodi tržišnog natjecanja i prava vlasništva, koje su neizbježna posljedica takvog određivanja. Kao što je vidljivo iz uvodne izjave 18. Direktive 97/36, zakonodavac je smatrao da su takve prepreke opravdane ciljem zaštite prava na informiranje te kako bi se osigurao širok pristup javnosti televizijskim prijenosima navedenih događaja.

- 11 Legitimitet takvog cilja već je prepoznat od strane Suda, koji je istaknuo da bi ekskluzivni karakter komercijalizacije događaja od velikog interesa javnosti mogao značajno ograničiti javni pristup informacijama vezanima za te događaje. Međutim, u demokratskom i pluralističkom društvu pravo na informiranje od osobite je važnosti, što je još očitije u slučaju takvih događanja (vidjeti presudu od 22. siječnja 2013., *Sky Österreich*, C-283/11, t. 51. i 52.).
- 12 Kao drugo, treba napomenuti da, na temelju članka 3.a stavka 1. Direktive 89/552, određivanje događaja od velikog značaja pripada državama članicama koje u svezi s tim uživaju širok diskrecijski prostor.
- 13 Naime, kako bi se uskladio popis takvih događaja, Direktiva 89/552 temelji se na pretpostavci da unutar Unije postoje znatne razlike u društvenim i kulturnim pitanjima glede njihovog značaja za široku javnost. Stoga članak 3.a stavak 1. Direktive propisuje da svaka država članica treba izraditi popis određenih događaja „koje smatra od velikog značaja” za svoje društvo. Uvodna izjava 18. Direktive 97/36 također naglašava diskreciju država članica navodeći da je „bitno” da iste imaju mogućnost poduzimati mjere za zaštitu prava na informiranje i osigurati širok pristup javnosti televizijskim prijenosima događaja od velikog značaja.
- 14 Važnost navedenog diskrecijskog prostora također proizlazi iz činjenice da Direktive 89/552 i 97/36 ne sadržavaju preciznu odredbu kojom se regulira korištenje istog. Doista, jedini kriteriji koje te direktive utvrđuju kako bi država članica mogla odrediti događaj kao onaj od velikog značaja navedeni su u uvodnoj izjavi 21. Direktive 97/36, prema kojoj se mora raditi o iznimnom događaju koji je predmet interesa za široku javnost u Uniji ili u određenoj državi članici ili u značajnom sastavnom dijelu te države članice, te mora biti unaprijed organiziran od strane organizatora događaja koji je zakonom ovlašten prodavati prava koja se odnose na taj događaj.
- 15 S obzirom na relativnu nepreciznost tih kriterija, na svakoj je državi članici da im sama prida konkretan karakter i da procijeni interes takvih događaja za opću javnost s obzirom na socijalne i kulturne posebnosti društva.
- 16 Kao treće, treba napomenuti da je na temelju članka 3.a stavka 2. Direktive 89/552, Komisija ovlaštena nadzirati zakonitost nacionalnih mjera kojima se određuju događaji od velikog značaja, što joj omogućuje da odbaci one mjere koje nisu u skladu s pravom Unije.
- 17 U okviru navedenog nadzora Komisija posebice mora ispitati jesu li ispunjeni sljedeći uvjeti:
 - događaj o kojemu je riječ uvršten je na listu iz članka 3.a stavka 1. Direktive 89/552 na temelju jasnog i transparentnog postupka te pravovremeno;
 - takav događaj može se smatrati događajem od velikog značaja;
 - određivanje događaja o kojemu je riječ kao onog od velikog značaja u skladu je s općim načelima prava Unije, kao što su načela razmjernosti i nediskriminacije, s temeljnim pravima, s načelima slobode pružanja usluga i slobode poslovnog nastana kao i s propisima o slobodi tržišnog natjecanja.
- 18 Međutim, takva mogućnost kontrole je ograničena, posebno s obzirom na ispitivanje drugog i trećeg uvjeta iz prethodne točke.
- 19 S jedne strane, iz važnosti diskrecijskog prostora država članica iz stavka 12. ove presude slijedi zapravo da mogućnost kontrole od strane Komisije treba biti ograničena na ispitivanje očitih pogrešaka u procjeni počinjenih od strane država članica pri određivanju događaja od velikog značaja. Da bi se utvrdilo je li takva pogreška u procjeni počinjena, Komisija treba osobito ispitati je li država članica pažljivo i nepristrano ispitala sve relevantne elemente konkretnog predmeta, elemente koji podržavaju

izvedene zaključke (vidjeti, po analogiji, presudu od 21. studenoga 1991., Technische Universität München, C-269/90, Zb., str. I-5469., točka 14. i presudu od 22. prosinca 2010., Gowan Comércio Internacional e Serviços, C-77/09, Zb., str. I-13533., točke 56. i 57.).

- 20 S druge strane, s posebnim obzirom na treći uvjet naveden u stavku 17. ove presude, ne može se zanemariti da pravilno određivanje jednog događaja kao onog od velikog značaja neizbježno dovodi do smetnji u ostvarivanju slobode pružanja usluga, slobode poslovnog nastana, slobode tržišnog natjecanja i prava vlasništva, koje je zakonodavac Unije razmatrao i uzeo ih u obzir, kao što je navedeno u točki 10. ove presude, kao opravdane u cilju općeg interesa kako bi se zaštitilo pravo na informiranje i osigurao širok pristup javnosti televizijskim prijenosima tih događaja.
- 21 Da bi se osigurala učinkovitost članka 3.a Direktive 89/552, potrebno je utvrditi da, ako je događaj pravilno označen od strane određene države članice kao događaj od velikog značaja, Komisija treba ispitati samo učinke tog određivanja na slobodu kretanja usluga, slobodu poslovnog nastana, slobodu tržišnog natjecanja i pravo vlasništva, koji nadilaze učinke bitno povezane s uvrštavanjem ovog događaja na popis iz članka 3.a stavka 1.

O prvom žalbenom razlogu, koji se temelji na pogrešnoj primjeni prava i pogrešnoj ocjeni glede zahtjeva jasnoće i transparentnosti

Argumentacija stranaka

- 22 Prvi žalbeni razlog odnosi se na točku 94. pobijane presude, u kojoj je Opći sud presudio da zahtjev jasnoće i transparentnosti, predviđen člankom 3.a Direktive 89/552, nema ni za cilj ni za posljedicu prisiliti nadležna nacionalna tijela da iznesu razloge zbog kojih nisu slijedili mišljenja ili prijedloge koji su im bili podneseni tijekom postupka savjetovanja. UEFA tvrdi da, u skladu s ovim zahtjevom, država članica ne može bez ikakvog objašnjenja odbiti usklađene savjete nekoliko neovisnih strana, uključujući i savjete savjetodavne skupine koju je ona sama osnovala kako bi je ista savjetovala pri utvrđivanju popisa predviđenog člankom 3.a stavkom 1., kao ni savjete tijela za zaštitu tržišnog natjecanja koji su dani o vrlo važnom pitanju.
- 23 Ujedinjena Kraljevina i Komisija osporavaju osnovanost prvog žalbenog razloga.

Utvrđenje Suda

- 24 Iz točke 12. ove presude (jasno) proizlazi da nacionalno tijelo nadležno za određivanje nekog događaja kao događaja od velikog značaja ima značajan diskrecijski prostor. Iz toga slijedi da to tijelo ne treba slijediti mišljenja savjetodavnih tijela s kojima se savjetovalo prije donošenja odluke.
- 25 Što se tiče razloga zbog kojih navedeno nadležno tijelo nije uzelo u obzir takva mišljenja, točno je da, kao što se to traži od autora akata Unije (vidjeti presudu od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America protiv Impala, C-413/06 P, Zb., str. I-4951., točka 166.), ono mora navesti razloge zbog kojih je događaj označen kao događaj od velikog značaja, kako bi se omogućilo, s jedne strane, zainteresiranim osobama da saznaju razloge poduzimanja mjere u cilju ostvarivanja svojih prava, a s druge strane, Komisiji i nadležnim sudovima da provode nadzor.
- 26 Međutim, suprotno onome što tvrdi UEFA, za ispunjenje takvog cilja nije nužno da navedeno nadležno tijelo otkriva specifične razloge zbog kojih nije slijedilo mišljenja pojedinih savjetodavnih tijela, iako ih nije ni bilo dužno slijediti. U tom je smislu nebitno što ta mišljenja dolaze od nekoliko savjetodavnih tijela koja dijele isti pristup.
- 27 U tim okolnostima, potrebno je odbiti prvi žalbeni razlog kao neosnovan.

O drugom žalbenom razlogu, koji se temelji na pogrešnoj primjeni prava i pogrešnoj ocjeni glede određivanja završnice EURA kao događaja od velikog značaja (za društvo u Ujedinjenoj Kraljevini)

- 28 Glede određivanja završnice EURA kao događaja od velikog značaja (za društvo), Opći sud je u točki 103. Presude dao sljedeće obrazloženje:

„[...] nijedan valjani razlog ne navodi na zaključak da u načelu samo ‚zanimljive‘ utakmice i utakmice u kojima sudjeluju nacionalne momčadi Ujedinjene Kraljevine mogu biti tako označene u odnosu na društvo u toj državi članici i, na temelju toga, biti uvrštene na takav popis. Doista, završnica EURA je natjecanje koje se opravdano može smatrati jedinstvenim događajem, a ne kao skupom pojedinačnih događaja podijeljenim na ‚zanimljive‘ i ‚manje zanimljive‘ utakmice te na utakmice u kojima sudjeluje nacionalna reprezentacija. S tim u vezi općenito je poznato da na završnici EURA rezultati ‚manje zanimljivih‘ utakmica odlučuju o sudbini momčadi, tako da njihovo sudjelovanje u ‚zanimljivim‘ utakmicama ili utakmicama u kojima sudjeluje određena nacionalna reprezentacija ovisi o njima. Na taj način ‚manje zanimljive‘ utakmice određuju protivnike neke nacionalne reprezentacije u sljedećim fazama natjecanja. Osim toga, rezultati ‚manje zanimljivih‘ utakmica mogu odlučiti hoće li ta nacionalna reprezentacija napredovati u sljedeću fazu natjecanja.

- 29 U točki 120. pobijane presude Opći sud presudio je kako slijedi:

„[...] Spominjanje završnice EURA u uvodnoj izjavi 18. Direktive 97/36 podrazumijeva da Komisija ne može uvrštavanje utakmica toga natjecanja na popis događaja smatrati protivnim pravu Zajednice na temelju činjenice da joj država članica nije iznijela posebne razloge zbog kojih ih smatra događajem od velikog značaja za društvo [...]. Međutim, mogući zaključak Komisije da je uvrštavanje završnice EURA u cijelosti na popis [događaja od velikog značaja] u skladu s pravom Zajednice, jer se to natjecanje, po njegovoj prirodi, može pravilno smatrati jedinstvenim događajem, može se osporiti na temelju posebnih elemenata pomoću kojih bi se dokazalo da ‚manje zanimljive‘ utakmice nisu toliko značajne za društvo te države.”

Argumentacija stranaka

- 30 UEFA prigovara Općem sudu zbog odbacivanja njezinih argumenata da Komisija nije mogla zaključiti da je Ujedinjena Kraljevina bila ispravno ocijenila završnicu EURA, u cjelini, kao događaj od velikog značaja. Prema UEFA-i, ta država članica mogla je odrediti kao takve samo takozvane „zanimljive” utakmice, a to su finale i polufinala te utakmice nacionalnih reprezentacija te države. Popis takvih događaja koji je utvrdila Ujedinjena Kraljevina nije dakle smio uključivati takozvane „manje zanimljive” utakmice, odnosno sve ostale utakmice završnice EURA.
- 31 U tom kontekstu UEFA tvrdi, u prvom dijelu drugog žalbenog razloga, da je Opći sud pogrešno utvrdio da je činjenica da je zakonodavac Unije samo spomenuo EURO u uvodnoj izjavi 18. Direktive 97/36 značila da Komisija nije trebala zahtijevati od država članica da posebno obrazlože svoju odluku o uvrštavanju natjecanja kao cjeline na popis događaja od velikog značaja. Takva bi analiza pogrešno imala za cilj osloboditi Komisiju obveze da provjeri je li događaj o kojemu je riječ doista događaj od velikog značaja. Ova uvodna izjava daje samo indikativni popis vrsta događaja koji mogu imati takav značaj, na način da ne stvara pretpostavku da su u njoj spomenuti događaji od velikog značaja.
- 32 U drugom dijelu spomenutog žalbenog razloga UEFA prigovara Općem sudu da je nekoliko svojih zaključaka temeljio na ocjeni činjenica koje sama Komisija nije uzela u obzir.
- 33 U trećem dijelu istog žalbenog razloga UEFA tvrdi da je Opći sud proveo ovu analizu na temelju pogrešno ocijenjenih činjenica.

- 34 Prema Komisiji, drugi žalbeni razlog djelomično je nedopušten s obzirom na to da dovodi u pitanje utvrđenje činjenica od strane Općeg suda. Osim toga, ovaj žalbeni razlog je neutemeljen, s čime se slaže i Ujedinjena Kraljevina.

Utvrđenje Suda

- 35 Glede prvog dijela drugog žalbenog razloga, treba najprije napomenuti da je Opći sud u točki 103. pobijane presude istaknuo da je EURO natjecanje koje se opravdano može smatrati jedinstvenim događajem, a ne kompilacijom pojedinačnih događaja podijeljenih na „zanimljive” i „manje zanimljive” utakmice te na utakmice u kojima sudjeluje nacionalna reprezentacija. Nadalje, kako je navedeno u točki 5. pobijane presude, Opći sud je pojam „Europsko nogometno prvenstvo”, na koji se poziva uvodna izjava 18. Direktive 97/36, shvatio u smislu da isti pojam podrazumijeva samo završnu fazu tog natjecanja.
- 36 Međutim, ni navedena uvodna izjava niti bilo koji drugi element Direktive 85/552 ili Direktive 97/36 ne ukazuje na to da se pojam „Europsko nogometno prvenstvo” odnosi isključivo na završnicu tog natjecanja. Dakle, ti uvjeti trebaju u načelu pokrivati i početnu fazu natjecanja, odnosno sve kvalifikacijske utakmice. Međutim, jasno je da kvalifikacijske utakmice koje prethode završnici natjecanja vjerojatno neće pobuditi interes široke javnosti u državi članici koji bi bio usporediv s interesom te javnosti za vrijeme održavanja završnice. Doista, samo određene kvalifikacijske utakmice, prvenstveno one u kojima nastupa reprezentacija države članice o kojoj je riječ ili utakmice drugih momčadi iste kvalifikacijske grupe u kojoj nastupa ta reprezentacija, mogu izazvati takav interes.
- 37 Nadalje, nije moguće razumno pobijati da je značaj „zanimljivih” utakmica općenito veći od onog koji se općenito pridaje utakmicama završnice EURA koje im prethode, to jest izlučnim utakmicama u grupama. Zato nije moguće *a priori* tvrditi da je značaj koji se pridaje ovoj zadnjoj kategoriji jednak značaju prve kategorije utakmica te da se stoga sve kvalifikacijske utakmice u grupama mogu, bez razlike, smatrati dijelom jedinstvenog događaja od velikog značaja, jednako kao i „zanimljive” utakmice. Stoga se određivanje svake pojedine utakmice kao događaja od velikog značaja može razlikovati od jedne do druge države članice.
- 38 Iz gore navedenog proizlazi da zakonodavac Unije nije namjeravao predložiti da „Europsko nogometno prvenstvo”, u smislu uvodne izjave 18. Direktive 97/36, bude ograničeno samo na njegovu završnicu i da čini jedinstven i nedjeljiv događaj. Umjesto toga, EURO treba smatrati događajem koji se obično dijeli na različite utakmice ili faze, koje neće sve nužno biti označene kao događaj od velikog značaja.
- 39 Međutim, treba napomenuti da takvo pogrešno tumačenje uvodne izjave 18. Direktive 97/36 od strane Općeg suda, osobito pojma EURO, nema utjecaja u ovom slučaju.
- 40 Ponajprije, glede izostavljanja kvalifikacijskih utakmica iz definicije EURA, dovoljno je napomenuti da Ujedinjena Kraljevina nije uvrstila te utakmice na popis događaja od velikog značaja i da se stoga sporna odluka ne odnosi na takve utakmice.
- 41 Nadalje, treba napomenuti da je Opći sud u točkama 128. do 139. pobijane presude, na temelju dokaza koje je predložila UEFA i uzimajući u obzir konkretnu percepciju javnosti u Ujedinjenoj Kraljevini, ispitao jesu li sve utakmice završnice EURA pobudile interes te javnosti dostatan da bi ih se moglo smatrati dijelom događaja od velikog značaja. Nakon što je zaključio da je tome tako, Opći sud je imao osnovu po kojoj može utvrditi da se u Ujedinjenoj Kraljevini sve utakmice završnice EURA mogu smatrati jedinstvenim događajem od velikog značaja. Njegova je ocjena, znači, bila u skladu s onim što proizlazi iz točke 38. ove presude.

- 42 Konačno, iz uvodnih izjava navedenih u točkama 107. do 114. ove presude proizlazi da pogrešno tumačenje uvodne izjave 18. Direktive 97/36 nije imalo utjecaja na zaključak Općeg suda da obrazloženje sporne odluke ispunjava zahtjeve iz članka 253. UEZ-a.
- 43 Imajući to na umu, nastavno na obrazloženje iz točke 35. ove presude, Opći sud došao je do zaključka iz točke 120. pobijane presude da nijedna država nije dužna obavijestiti Komisiju o posebnim razlozima zbog kojih je završnica EURA u cijelosti označena kao događaj od velikog značaja u državi članici o kojoj je riječ.
- 44 Međutim, s obzirom na to da se završnica EURA ne može u svojoj cijelosti pravilno uvrstiti na popis događaja od velikog značaja neovisno o interesu koji utakmice pobuđuju u državi članici o kojoj je riječ, ista ne može biti oslobođena obveze da obavijesti Komisiju o razlozima zbog kojih smatra da, u specifičnom kontekstu društva te države, završnica EURA predstavlja u cijelosti događaj od velikog značaja, a ne skup pojedinačnih događaja podijeljenih na utakmice različitih razina interesa.
- 45 Stoga je Opći sud pogrešno primijenio pravo u točki 120. pobijane presude, presudivši da Komisija nije mogla razmatrati uvrštavanje utakmica završnice EURA kao protivne pravu Unije na temelju činjenice da joj država članica nije iznijela posebne razloge zbog kojih se te utakmice mogu smatrati događajem od velikog značaja za društvo.
- 46 U tim okolnostima potrebno je razmotriti treba li se, u svezi s ovom pogreškom, pobijana presuda poništiti.
- 47 U svezi s tim, iz sudske prakse Suda proizlazi da pogrešna primjena prava Unije od strane Općeg suda ne dovodi do ukidanja presude ako je njena izreka utemeljena na drugim pravnim osnovama (vidjeti, u tom smislu, presudu od 2. travnja 1998., Komisija protiv Sytraval i Brink's France, C-367/95 P, Zb., str. I-1719., točka 47., i presudu od 29. ožujka 2011., ThyssenKrupp Nirosta protiv Komisije, C-352/09 P, Zb., str. I-2359., točka 136.).
- 48 U ovom predmetu važno je najprije naglasiti da, kako bi se Komisiji omogućilo izvršavanje prava nadzora, obrazloženje o tome što je određenu državu članicu navelo da jedan događaj odredi kao onaj od velikog značaja može biti kratko, pod uvjetom da je pravno relevantno. Stoga se ne može zahtijevati, među ostalim, da država članica u samoj obavijesti o poduzetim mjerama navede detaljne podatke i brojeve glede svakoga elementa ili dijela događaja o kojem se obavještava Komisija.
- 49 U tom smislu valja napomenuti da Komisija može, ako ima dvojbe glede podataka s kojima raspolaže u vezi s određivanjem događaja kao događaja od velikog značaja, tražiti pojašnjenje od države članice koja je donijela takvu odluku (vidjeti, po analogiji, presudu od 29. ožujka 2012., Komisija protiv Estonije, C-505/09 P, točka 67.).
- 50 U ovom slučaju, iz obavijesti o mjerama koje je poduzela Ujedinjena Kraljevina, o kojima je 5. svibnja 2000. obaviještena Komisija te su iste priložene spornoj odluci, osobito proizlazi da je država članica odredila završnicu EURA u cijelosti kao događaj od velikog značaja, uz obrazloženje da ovaj skup utakmica, uključujući i „manje zanimljive” utakmice, ima poseban odjek na nacionalnoj razini te da pobuđuje poseban interes i kod onih gledatelja koji ne prate redovito nogomet, da je televizijski prijenos bio nedvojbeno važan i da se ovaj skup utakmica tradicionalno besplatno prenosi uživo.
- 51 Takva obavijest, koju je Ujedinjena Kraljevina dostavila u skladu sa zahtjevima iz članka 3.a stavka 2. Direktive 89/552, omogućila je Komisiji da provede nadzor i da zatraži, ukoliko bi to smatrala potrebnim ili primjerenim, od te države članice dodatna pojašnjenja ili podnošenje drugih podataka, koji nisu sadržani u obavijesti te države članice.

- 52 Drugo, nema naznaka da Komisija nije provela takav nadzor, koji je usko ograničen, te da da nije istražila, u odnosu na razloge navedene u točki 50. ove presude, je li ministar počinio očitu pogrešku u procjeni odredivši sve utakmice u okviru završnice EURA događajem od velikog značaja.
- 53 U svezi s tim, iz uvodne izjave 6. sporne odluke najprije proizlazi da je Komisija provjerila ima li završnica EURA u cjelini, uključujući i „manje zanimljive” utakmice, u Ujedinjenoj Kraljevini poseban odjek, to jest jesu li utakmice ovog turnira jako popularne u širokoj javnosti, a ne samo među televizijskim gledateljima koji redovito prate nogomet na televiziji. Također, iz uvodne izjave 18. te odluke proizlazi da je Komisija uzela u obzir činjenicu da je navedeni turnir u cijelosti, uključujući tako i „manje zanimljive” utakmice, oduvijek bio prenošen na besplatnim televizijskim kanalima i da je privlačio brojne gledatelje.
- 54 Nadalje, iz spisa proizlazi da je Komisija pred Općim sudom uz odgovor na tužbu priložila više dokumenata s brojčanim podacima na koje se pozvala pri provjeri zakonitosti mjera o kojima ju je obavijestila Ujedinjena Kraljevina, uključujući i one koji potječu iz te države članice i prikazuju razliku između „zanimljivih” utakmica, „manje zanimljivih” utakmica te onih u kojima nastupa nacionalna reprezentacija. UEFA nije osporavala da su ti dokumenti činili temelj sporne odluke nego je čak priznala da je Komisija uzela u obzir navedene statističke podatke (vidjeti točku 58. ove presude).
- 55 Konačno, UEFA ne može valjano tvrditi da je navodno nedostatan nadzor Komisije proizašao iz činjenice da navedeni dokumenti s brojčanim podacima obuhvaćaju razdoblje prije 2000. i da Komisija nije uzela u obzir podatke za razdoblje od 2000. do 2007., te da je trebala temeljiti spornu odluku na podacima koji su joj bili dostupni u trenutku njenog donošenja, odnosno 16. listopada 2007.
- 56 U svezi s tim treba napomenuti da je sporna odluka donesena kako bi zamijenila odluku sadržanu u dopisu od 28. srpnja 2000., koju je glavni direktor Opće uprave za obrazovanje i kulturu uputio Ujedinjenoj Kraljevini, a koja je poništena gore navedenom presudom WM protiv Komisije, na temelju toga što nije bila donesena od strane kolegija članova Komisije. Stoga je Komisija, kako bi se osigurala pravna sigurnost, priznala spornoj odluci retroaktivni učinak, pri čemu je ispitala iste nacionalne mjere, odnosno one o kojima ju je Ujedinjena Kraljevina obavijestila 5. svibnja 2000. i odlučila da se navedena odluka primjenjuje od 18. studenoga 2000., odnosno od dana objave tih mjera u *Službenom listu Europskih zajednica*.
- 57 Iz sudske prakse proizlazi da je Komisija mogla spornoj odluci priznati retroaktivni učinak (vidjeti presudu od 13. studenoga 1990., Fedesa i dr., C-331/88, Zb., str. I-4023., točke 45. do 47.), a UEFA taj učinak nije ni pobijala.
- 58 U tim okolnostima, Komisija je bila dužna provesti svoj nadzor u odnosu na postojeće stanje u 2000. U tom smislu, budući da UEFA to nije pobijala, nije potrebno razmotriti je li Komisija trebala uzeti u obzir stanje na dan donošenja odluke koja je zamijenjena pobijanom odlukom ili datum objave priopćenih nacionalnih mjera. Stoga je ona trebala provjeriti je li u danom razdoblju bilo moguće sve utakmice završnice eura smatrati događajem od velikog značaja. Međutim, iz spisa proizlazi da UEFA nije podnijela Općem sudu nikakav dokaz na temelju kojega bi mogla tvrditi da Komisija nije usvojila spornu odluku s obzirom na činjenice s kojima je raspolagala 2000. Nasuprot tome, ona je priznala da se Komisija oslonila na statističke podatke koji su postojali na dan donošenja odluke sadržane u dopisu od 28. srpnja 2000.
- 59 Treće, UEFA-i je bilo je omogućeno pred Općim sudom dokazati da je, na temelju tih razmatranja, Komisija trebala zaključiti da je Ujedinjena Kraljevina počinila očitu pogrešku u procjeni odredivši sve utakmice završnice EURA događajem od velikog značaja.
- 60 UEFA je u tu svrhu podnijela Općem sudu podatke osobito o stopi gledanosti završnice EURA iz 1996. i 2000., tvrdeći da ti podatci pokazuju da u Ujedinjenoj Kraljevini „manje zanimljive” utakmice nemaju poseban odaziv među gledateljima koji ne prate redovito nogomet.

- 61 Sud je u točkama 131. i 132. pobijane presude ispitao ove podatke, ali se nije složio s ocjenom UEFA-e.
- 62 U točki 139. pobijane presude Opći sud je, uzimajući u obzir i druge podatke koje je UEFA iznijela u odnosu na razdoblje nakon 2000. (točke 128. do 130., 135. i 136. iste presude) zaključio da UEFA nije dokazala da su utvrđenja iz uvodnih izjava 6. i 18. sporne odluke, na koje se poziva u točki 53. ove presude, pogrešna niti da je stoga Komisija trebala zaključiti da je Ujedinjena Kraljevina počinila očitu pogrešku u procjeni određivši sve utakmice završnice EURA događajem od velikog značaja.
- 63 Iz navedenog slijedi da pogreška u primjeni prava od strane Općeg suda nije takve prirode da bi uzrokovala poništenje pobijane presude, s obzirom na to da je njezina izreka utemeljena na drugim pravnim osnovama. Slijedom toga, prvi dio drugog žalbenog razloga treba odbiti kao nevažan.
- 64 Drugim dijelom istog žalbenog razloga UEFA prigovara Općem sudu da je, u okviru svojih utvrđenja iz točaka 60. i 62. ove presude, više svojih zaključaka zasnovao na činjenicama koje sama Komisija nije uzela u obzir.
- 65 U svezi s tim treba napomenuti da Opći sud prilikom nadzora zakonitosti iz članka 263. UFEU-a ne može svojim obrazloženjem zamijeniti obrazloženje donositelja pobijanog akta i ne može svojim obrazloženjem popuniti praznine u obrazloženju toga akta, na način da se njegova ocjena ne veže ni na jedno utvrđenje iz tog akta (vidjeti, u tom smislu, presudu od 24. siječnja 2013., Frucona Košice protiv Komisije, C-73/11 P, točke 87. do 90. i navedena sudska praksa).
- 66 U ovom se slučaju, međutim, ispitivanje koje je proveo Opći sud u točkama 126. do 139. pobijane presude nadovezuje na utvrđenja iz uvodnih izjava 6. do 18. sporne odluke te samo potvrđuje zaključke iz tih uvodnih izjava.
- 67 UEFA u trećem dijelu navedenoga žalbenog razloga tvrdi da je Opći sud proveo analizu navedenu u točkama 60. i 62. pobijane presude, na temelju činjenica koje je očito pogrešno utvrdio.
- 68 Navedenim dijelom žalbenog razloga želi se postići da Sud svojim utvrđenjem činjenica zamijeni utvrđenje činjenica Općeg suda a da se UEFA ne pozove na iskrivljavanje činjenica i dokaza podnesenih Općem sudu. U skladu s ustaljenom sudsom praksom Suda, ovaj dio žalbenog razloga treba odbaciti kao nedopušten (vidjeti presudu od 18. svibnja 2006., Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients protiv Komisije, C-397/03 P, Zb., str. I-4429., točka 85., kao i gore navedenu presudu ThyssenKrupp Nirosta protiv Komisije, točka 180.).
- 69 S obzirom na naprijed navedeno, drugi žalbeni razlog treba odbiti u cijelosti.

O trećem pravnom navodu, koji se temelji na pogrešnoj primjeni prava od strane Općeg suda prilikom primjene odredaba Ugovora koje se odnose na javna poduzeća i poduzeća kojima države članice daju posebna ili isključiva prava

Argumentacija stranaka

- 70 U prvom dijelu trećeg žalbenog razloga UEFA tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku jer se nije izjasnio o prethodnom pitanju o tome je li u ovom slučaju članak 86. stavak 1. UEZ-a primjenjiv. Konkretno, iako je Sud zaključio da mjere koje je Ujedinjena Kraljevina usvojila ne znače dodjelu posebnih ili ekskluzivnih prava, to ne rješava pitanje jer su poduzeća o kojima je riječ, uključujući i BBC i Channel 4, javna poduzeća u smislu te odredbe.
- 71 U drugom dijelu istog žalbenog razloga UEFA smatra da se analiza Općeg suda zasniva na pogrešnom tumačenju pojma „posebnih prava” iz članka 86. stavka 1. UEZ-a, zbog čega je Opći sud pogrešno zaključio da mjere koje je Ujedinjena Kraljevina poduzela ne znače dodjelu posebnih prava

organizacijama za radiodifuziju koji koriste besplatne kanale. Opći sud je formalno i teorijski ocijenio pitanje o tome je li zakonodavstvo te države članice dodijelilo posebna prava takvim organizacijama za radiodifuziju. On je ignorirao gospodarsku stvarnost, budući da je u praksi to zakonodavstvo organizacijama za radiodifuziju koje koriste besplatne kanale omogućavalo stjecanje ekskluzivnih prava na prijenos utakmica završnice EURA u Ujedinjenoj Kraljevini, dok organizacije za radiodifuziju koje koriste naplatne kanale u nisu u praksi mogle steći takva prava na prijenos.

- 72 U trećem dijelu navedenog žalbenog razloga UEFA tvrdi da je Opći sud trebao utvrditi postojanje posebnih prava u odnosu na organizacije za radiodifuziju koje koriste besplatne kanale, jer im je Ujedinjena Kraljevina očigledno dodijelila „pravne privilegije”. Doista, kad bi operater koji koristi naplatni kanal kupio od UEFA-e pravo na prijenos utakmice završnice EURA u Ujedinjenoj Kraljevini, isti ne bi bio ovlašten ostvarivati to pravo, osim ako ne bi istovremeno ponudio pod razumnim uvjetima ostvarivanje tih prava i organizacijama za radiodifuziju koji koriste besplatne kanale. Nasuprot tomu, taj operater ne bi bio dužan ponuditi ta prava drugim operaterima koji koriste naplatne kanale.
- 73 Prema Komisiji, treći žalbeni razlog je nedopušten s obzirom na to da se UEFA poziva na nekoliko argumenata koje nije iznijela u tužbi pred Općim sudom. Osim toga, ovaj je žalbeni razlog neutemeljen, s čime se slaže i Ujedinjena Kraljevina.

Utvrđenje Suda

- 74 Što se tiče prvog dijela trećeg žalbenog razloga, treba najprije napomenuti da, suprotno tvrdnjama UEFA-e, Opći sud nije „ignorirao” prethodno pitanje o tome je li članak 86. stavak 1. EK primjenjiv u ovom slučaju. Opći sud je ovo pitanje ispitao u točkama 165. do 171. pobijane presude i zaključio da ta odredba nije pravno relevantna pa je stoga neprimjenjiva.
- 75 Drugo, treba napomenuti da UEFA pred Općim sudom nije iznijela nijedan žalbeni razlog na temelju kojeg bi tvrdila da je članak 86. stavak 1. UEZ-a primjenjiv, s obzirom na to da su neke organizacije za radiodifuziju koje koriste besplatne kanale javna poduzeća u smislu članka 86. stavka 1. UEZ-a.
- 76 U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, ovaj argument treba odbaciti kao nedopušten (vidjeti presudu od 19. srpnja 2012., *Alliance One International i Standard Commercial Tobacco protiv Komisije i Komisija protiv Alliance One International i dr.*, C-628/10 P i C-14/11 P, točka 111. i navedena sudska praksa).
- 77 Što se tiče drugog dijela navedenog žalbenog razloga, jasno je da tekst članaka 98. i 101. Zakona o radiodifuziji iz 1996., kako je izmijenjen Pravilnikom o televizijskom emitiranju iz 2000., ne pravi razliku između različitih kategorija organizacija za radiodifuziju i da, posebno, ne pruža organizacijama za radiodifuziju koje koriste besplatne kanale zaštitu koju bi uskratio onima koje koriste naplatne kanale, što znači da sve organizacije za radiodifuziju mogu slobodno stjecati neekskluzivna prava na prijenos događaja od velikog značaja te ih prenositi na neekskluzivan način.
- 78 Dakako, ne može se isključiti mogućnost da u praksi samo određene organizacije za radiodifuziju koje koriste besplatne kanale, kao što su BBC i ITV, u konačnici prenose, nakon odobrenja Ureda za komunikacije, sve utakmice završnice EURA u Ujedinjenoj Kraljevini, s obzirom na to da su organizacije za radiodifuziju koje koriste naplatne kanale zainteresirane samo za ekskluzivan prijenos i da, stoga, neće dati ponudu za stjecanje neekskluzivnih prava.
- 79 Međutim, kako je Opći sud utvrdio u članku 171. pobijane presude, takav učinak rezultat je komercijalne strategije organizacija za radiodifuziju koje koriste naplatne kanale a koje su se odlučile za poslovni model koji stavlja naglasak na ekskluzivnost, tako da su manje spremni prihvatiti neekskluzivno emitiranje događaja od velike važnosti od organizacija za radiodifuziju koje koriste

besplatne kanale. Ovaj učinak prvenstveno proizlazi iz slobodnog komercijalnog izbora ove prve kategorije organizacija za radiodifuziju i stoga se ne može pripisati zakonodavstvu Ujedinjene Kraljevine.

- 80 Što se tiče trećeg dijela navedenog žalbenog razloga, treba naglasiti da UEFA nije pred Općim sudom iznijela žalbeni razlog da organizacije za radiodifuziju koje koriste besplatne kanale imaju prednost na temelju toga što im organizacije za radiodifuziju koje koriste naplatne kanale moraju ponuditi prava na prijenos svih utakmica završnice EURA. U skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 76. ove presude, takav argument stoga treba odbaciti kao nedopušten.
- 81 S obzirom na naprijed navedeno, potrebno je odbiti treći žalbeni razlog kao djelomično neosnovan te odbaciti kao djelomično nedopušten.

O četvrtom žalbenom razlogu, koji se temelji na kršenju drugih odredaba Ugovora koje se odnose na tržišno natjecanje

Argumentacija stranaka

- 82 UEFA tvrdi da je, s obzirom na to da je članak 86. stavak 1. UEZ-a očito primjenjiv u ovom slučaju, Opći sud pogrešno primijenio pravo jer nije ispitao jesu li mjere usvojene od strane Ujedinjene Kraljevine imale za učinak stavljanje BBC-ja i ITV-a u položaj koji oni nisu mogli sami postići bez povrede prava tržišnog natjecanja ili su im te mjere omogućile lakše kršenje prava tržišnog natjecanja.
- 83 Prema Komisiji, četvrti žalbeni razlog je neučinkovit.

Utvrđenje Suda

- 84 UEFA prigovara da je Opći sud povrijedio više članaka Ugovora koji se odnose na tržišno natjecanje, priznajući da primjena tih članaka, u kontekstu ovog predmeta, pretpostavlja primjenjivost članka 86. stavka 1. UEZ-a.
- 85 U točkama 165. do 171. pobijane presude Opći sud je utvrdio da članak 86. stavak 1. UEZ-a nije primjenjiv. Budući da UEFA nije uspjela osporiti ovaj zaključak u kontekstu ove žalbe, četvrti žalbeni razlog je neučinkovit pa ga stoga treba odbaciti.

O petom žalbenom razlogu, koji se temelji na pogrešnoj primjeni prava prilikom primjene odredaba Ugovora koje se odnose na slobodu pružanja usluga i načelo razmjernosti

Argumentacija stranaka

- 86 U prvom dijelu petog žalbenog razloga UEFA tvrdi da je Opći sud iskrivio njezin žalbeni razlog glede slobode pružanja usluga jer je tvrdila pred Općim sudom da su, s jedne strane, mjere koje je usvojila Ujedinjena Kraljevina predstavljale diskriminaciju organizacija za radiodifuziju osnovanih u drugim državama članica dok je, s druge strane, definicija „ovlaštene organizacije za televizijsko emitiranje, u smislu zakonodavstva Ujedinjene Kraljevine, bila prestroga da bi bila razmjerna cilju ovog zakonodavstva. Opći sud trebao je utvrditi da su takve mjere bile nerazmjerne na temelju svakog od tih dvaju razloga.
- 87 U drugom dijelu petog žalbenog razloga UEFA tvrdi da je analiza Općeg suda pogrešna jer je isti pretpostavio - jednostavno zato što se završnica EURA može smatrati jednim i jedinstvenim događajem i zato što je, u svojoj cjelini, događaj od velikog značaja – da se cilj osiguravanja pristupa

široke javnosti televizijskom prijenosu ovog događaja nije mogao na odgovarajući način postići ograničenjem manje strogim od onog koje proizlazi iz mjera koje je usvojila Ujedinjena Kraljevina, poput one da popis sadrži samo određene utakmice završnice EURA.

- 88 U trećem dijelu navedenog žalbenog razloga UEFA tvrdi da je, čak i pod pretpostavkom da se završnica EURA može smatrati jedinstvenim događajem od velikog značaja za društvo u Ujedinjenoj Kraljevini, Komisija bila dužna provesti temeljito ocjenjivanje sukladnosti s odredbama Ugovora koje se odnose na slobodno kretanje usluga i tržišno natjecanje.
- 89 Prema Ujedinjenoj Kraljevini i Komisiji, peti žalbeni razlog je neosnovan.

Utvrđenje Suda

- 90 U prvom dijelu petog žalbenog razloga UEFA prigovara da je Opći sud, u svarnosti, prekršio obvezu davanja obrazloženja zbog čega nije odgovorio na argumente koji su mu bili iznijeti i izvučeni iz navodno diskriminirajuće prirode mjera koje je usvojila Ujedinjena Kraljevina i iz preuske definicije pojma ovlaštene organizacije za televizijsko emitiranje.
- 91 U tom pogledu, iz sudske prakse Suda proizlazi da Opći sud nije dužan dati obrazloženje u kojem bi se, iscrpno i pojedinačno, osvrnuo na sve tvrdnje koje su iznijele stranke u postupku. Stoga obrazloženje Općeg suda može imati implicitan karakter pod uvjetom da omogućuje zainteresiranim osobama da saznaju razloge zbog kojih nije usvojio njihove argumente, a Sudu da raspolaže s dovoljno elemenata potrebnih za provođenje svoga nadzora. Konkretno, Opći sud nije dužan odgovoriti na argumente stranke koji nisu dovoljno jasni i precizni, s obzirom na to da nisu predmet bilo kojeg drugog posebnog razvoja i da nisu praćeni posebnom argumentacijom koja ih podržava (vidjeti, u tom smislu, presudu od 9. rujna 2008., FIAMM i dr. protiv Vijeća i Komisije, C-120/06 P i C-121/06 P, Zb., str. I-6513., točke 91. i 96., te presudu od 5. srpnja 2011., Edwin protiv OHIM-a, C-263/09 P, Zb., str I-5853., točka 64.).
- 92 Što se tiče argumenta o navodno diskriminirajućoj prirodi zakonodavstva Ujedinjene Kraljevine, treba napomenuti da je u točkama 148. i 149. pobijane presude Opći sud priznao, s jedne strane, da taj zakon predstavlja ograničenje slobode pružanja usluga na temelju činjenice da u praksi postoji veća vjerojatnost da će upravo organizacija za radiodifuziju koja koristi kanal sa slobodnim pristupom, osnovana „po svoj prilici u toj državi članici” biti ta koja će prenositi sve utakmice završnice EURA gotovo ekskluzivno, a ne neki konkurent osnovan u drugoj državi članici. S druge strane, Opći sud je naveo da takvo ograničenje može biti opravdano jer nastoji zaštititi pravo na informiranje i osigurati širok pristup javnosti televizijskim prijenosima nacionalnih ili nenacionalnih događaja od velikog značaja za društvo.
- 93 Ovako utvrdivši, Opći sud dao je dostatno obrazloženje, čak i implicitno, koje omogućuje UEFA-i da sazna razloge zbog kojih on nije prihvatio njezinu argumentaciju, a Sudu da provodi svoj nadzor.
- 94 Što se tiče argumenta koji se odnosi na navodno usku definiciju pojma ovlaštene organizacije za televizijsko emitiranje, treba napomenuti da je ona predmet samo jedne točke u tužbi od njih ukupno 176. Osim toga, ovaj se argument temelji na ocjeni prema kojoj je ta definicija puno uža od one koju su prihvatile druge države članice i da, u praksi, ograničava broj onih subjekata koji mogu ispuniti zahtijevane uvjete na samo tri. Napokon, UEFA je u svom odgovoru taj argument iznijela u dvije sažete rečenice.
- 95 Stoga, s obzirom na činjenicu da taj argument nije bio razrađen u podnescima Općem sudu, on na to nije bio dužan odgovoriti.

- 96 Što se tiče drugog dijela petog žalbenog razloga, treba najprije napomenuti da se isti temelji na pogrešnom tumačenju točke 152. pobijane presude. Doista, u toj se točki Opći sud nije oslonio na pretpostavku da se cilj osiguravanja širokog pristupa javnosti televizijskom prijenosu jedinstvenog događaja od velikog značaja ne može postići manje strogim ograničenjem. Opći sud odbacio je žalbeni razlog UEFA-e kao temeljen na pogrešnoj pretpostavci, jer se oslanjao na argument da su mjere koje je usvojila Ujedinjena Kraljevina bile nerazmjerne, s obzirom na to da „manje zanimljive” utakmice završnice EURA nisu bile od velikog značaja. Međutim, Opći je sud pravilno odlučio, kada je u točkama 123. do 141. pobijane presude zaključio da se završnica EURA u cijelosti, uključujući i „manje zanimljive” utakmice, može smatrati od velikog značaja za društvo u Ujedinjenoj Kraljevini.
- 97 Naposljetku, što se tiče trećeg dijela žalbenog razloga, iz točke 19. ove presude proizlazi da je Komisija dužna obaviti suženi pregled, koji je ograničen na traženje očitih pogrešaka u procjeni koje su države članice počinile prilikom sastavljanja nacionalnog popisa događaja od velikog značaja.
- 98 S obzirom na naprijed navedeno, potrebno je peti žalbeni razlog odbiti u cijelosti kao neosnovan.

O šestom žalbenom razlogu, koji se temelji na pogrešnoj primjeni prava od strane Općeg suda prilikom primjene prava vlasništva

Argumentacija stranaka

- 99 Prema UEFA-i, Opći sud pogrešno je primijenio pravo jer je, s jedne strane, utvrdio da je sama činjenica da se završnica EURA mogla smatrati događajem od velikog značaja dostatna da bi se miješanje u vlasnička prava ove organizacije glede svake pojedine utakmice tog turnira smatralo razmjernim. S druge strane, Opći sud je vjerojatno počinio još temeljniju pogrešku time što nije procijenio stupanj ograničenja prava vlasništva UEFA-e, što ga je spriječilo da na odgovarajući način ispita je li šteta uzrokovana mjerama koje je usvojila Ujedinjena Kraljevina bila razmjerna ciljevima kojima se težilo.
- 100 Ujedinjena Kraljevina i Komisija pobijaju utemeljenost ovog žalbenog razloga.

Utvrđenje Suda

- 101 U skladu s člankom 17. stavkom 1. Povelje o temeljnim pravima Europske unije, svaka osoba ima pravo vlasništva nad svojom na zakonit način stečenom imovinom, ima pravo koristiti je, njome po volji raspolagati i dati je u nasljedstvo. Korištenje imovine može biti regulirano zakonom u mjeri u kojoj to zahtijeva opći interes.
- 102 U tom smislu, iz uvodnih izjava navedenih u točkama 10., 20. i 21. ove presude proizlazi, s jedne strane, da povreda vlasničkih prava UEFA-e proistječa već iz članka 3.a Direktive 85/552 i da se ta povreda može, u načelu, opravdati ciljem zaštite prava na informiranje te osiguravanja širokog pristupa javnosti televizijskim prijenosima događaja od velikog značaja. S druge strane, budući da su sve utakmice završnice EURA bile pravilno označene od strane Ujedinjene Kraljevine kao događaj od velikog značaja, Komisija je bila dužna ispitati samo one učinke tog određivanja na vlasnička prava UEFA-e koji nadilaze učinke bitno povezane sa stavljanjem ovog događaja na popis događaja određenih od strane nadležnih tijela te države članice.
- 103 Međutim, jedini zahtjevi UEFA-e glede takvih učinaka temelje se na činjenici da da bi potencijalni kupci na dražbi za prava prijenosa, naime BBC i ITV, formirali savez i da bi podnijeli zajedničku ponudu. No, iz tužbe pred Općim sudom proizlazi da takav argument nije bio iznesen pred Općim sudom. U skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 76. ove presude, UEFA se na to ne može pozivati u okviru ove žalbe.

104 U tim okolnostima potrebno je odbaciti šesti žalbeni razlog.

O sedmom žalbenom razlogu, koji se temelji na pogrešnoj primjeni prava u obrazloženju sporne odluke

Argumentacija stranaka

105 UEFA tvrdi da je Opći sud pogrešno primijenio pravo jer nije zahtijevao da Komisija poštuje razinu obrazloženja zahtijevanih u odnosu na svaki od šest bitnih žalbenih razloga podnesenih u žalbi. Sporna odluka trebala je biti poništena prije svega jer ne sadrži dostatno obrazloženje glede određivanja završnice EURA kao događaja od velikog značaja. Nadalje, obrazloženje ove odluke bilo je jednako nedostatno glede ograničenja slobode pružanja usluga, slobode tržišnog natjecanja i prava vlasništva UEFA-e. Konačno, Opći sud se pri utvrđivanju je li obrazloženje koje je Komisija dala bilo dostatno nije smio oslanjati na navodni povlašteni položaj UEFA-e, koji proizlazi iz njezinog prava vlasništva.

106 Ujedinjena Kraljevina i Komisija smatraju da je sedmi žalbeni razlog neutemeljen.

Utvrđenje Suda

107 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da obrazloženje, koje je propisano člankom 253. UEZ-a, mora odgovarati prirodi akta o kojemu je riječ i da mora jasno i nedvosmisleno odražavati zaključke institucije koja je donijela akt kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo da se upoznaju s razlozima poduzimanja mjere, ali i kako bi se nadležnom sudu omogućilo provođenje nadzora. Zahtjev za obrazloženje treba ocjenjivati prema okolnostima slučaja, uključujući i sadržaj akta, prirodu navedenih razloga i interes koji za dobivanje objašnjenja mogu imati adresati akta ili druge osobe na koje se taj akt izravno i pojedinačno odnosi. U obrazloženju nije potrebno posebno navoditi sve činjenične i pravne okolnosti, s obzirom na to da se pitanje ispunjava li obrazloženje zahtjeve iz članka 253. UEZ-a mora ocjenjivati ne samo u odnosu na svoju formulaciju, već i na svoj kontekst i na sva pravna pravila kojima se uređuje predmetno pravno područje (gore navedena presuda Bertelsmann i Sony Corporation of America protiv Impale, točka 166. i navedena sudska praksa).

108 Osim toga, iz sudske prakse također proizlazi da predmetni akt, kad je donesen u okolnostima koje su zainteresiranim osobama dobro poznate, može biti sažeto obrazložen (vidjeti, u tom smislu, presudu od 26. lipnja 2012., Poljska protiv Komisije, C-335/09 P, točka 152. i navedena sudska praksa).

109 Što se tiče odluka donesenih na temelju članka 3.a stavka 2. Direktive 89/552, treba naglasiti da, s jedne strane, glede donošenja istih Komisija nema vlastitu moć odlučivanja, već ovlast za provođenje nadzora, koja je također mala i ograničena na istraživanje očitih pogrešaka u procjeni koje su počinile države članice pri određivanju događaja od velike važnosti (vidjeti točke 12. i 19. ove presude). Takve odluke treba dakle tumačiti s obzirom na priopćene nacionalne mjere.

110 Osim toga, treba napomenuti da se takve odluke, osim na državu članicu koja ih priopćava Komisiji, odnose i na organizacije za radiodifuziju koje koriste televizijske kanale u toj državi i na nositelje ekskluzivnih prava na prijenos za događaje o kojima je riječ. Međutim, ne može se poreći da te zainteresirane osobe imaju veliko znanje o kontekstu u kojem su ove odluke donesene jer se, u najmanju ruku zbog pregovaranja o cijeni tih prava, od njih očekuje da poznaju sve elemente koji značajno utječu na vrijednost tih prava i, posebice, na interes koji taj događaj pobuđuje u javnosti u državi članici o kojoj je riječ.

111 U tim okolnostima, odluka Komisije donesena na temelju članka 3.a stavka 2. Direktive 89/552 može biti sažeto obrazložena. Konkretno, Komisija ima mogućnost samo sažeto navesti razloge zbog kojih neki događaj smatra događajem od velikog značaja. Osim toga, iz zaključaka navedenih u točkama 20. i

21. ove presude proizlazi da obrazloženje vezano za sukladnost mjera koje je usvojila Ujedinjena Kraljevina s pravilima o slobodi kretanja usluga, slobodi tržišnog natjecanja i pravu vlasništva može biti implicitno. Točnije, kada učinci na slobodu kretanja usluga, slobodu tržišnog natjecanja i pravo vlasništva ne nadilaze učinke bitno povezane s uključivanjem događaja o kojima je riječ na popis iz članka 3.a stavka 1. Direktive 89/552, tada u načelu nije potrebno takve zaključke posebno obrazložiti.

- 112 U ovom slučaju treba napomenuti da su u uvodnim izjavama 5., 6. i 18. sporne odluke navedeni razlozi na temelju kojih je Komisija utvrdila da se sve utakmice u sklopu završnice EURA mogu smatrati događajem od velikog značaja. Dakle, uvodna izjava 6. ukazuje na to da ovaj događaj ima poseban odjek u Ujedinjenoj Kraljevini jer je osobito popularan u širokoj javnosti, a ne samo među televizijskim gledateljima koji redovito prate sportske događaje. Ovaj zaključak dodatno je pojašnjen u uvodnoj izjavi 18., iz čega proizlazi da je takav događaj bio oduvijek prenošen na besplatnim televizijskim kanalima i da je, kao takav, privlačio brojne televizijske gledatelje.
- 113 Glede gore navedenog, Opći sud nije pogrešno primijenio pravo ocijenivši da sporna odluka sadrži potrebne podatke koji, s jedne strane, omogućuju UEFA-i da sazna razloge na temelju kojih je Komisija odlučila da se sve utakmice završnice EURA mogu smatrati događajem od velikog značaja i, s druge strane, omogućuju Općem sudu da provede nadzor nad utemeljenošću ovog zaključka.
- 114 Što se tiče drugih vidova obrazloženja sporne odluke, ništa u ovom predmetu ne ukazuje na to da učinci na slobodu pružanja usluga i slobodu tržišnog natjecanja nadilaze učinke bitno povezane s uvrštavanjem završnice EURA na popis događaja od velikog značaja. Glede navodnih povreda prava vlasništva koje nadilaze ono što proizlazi iz tog uvrštavanja, treba napomenuti da UEFA takav argument nije iznijela pred Sudom.
- 115 S obzirom na gore navedeno, potrebno je odbiti sedmi žalbeni razlog kao neosnovan.
- 116 Budući da nije moguće usvojiti ni jedan razlog koji je UEFA navela u prilog osnovanosti svoje žalbe, potrebno je žalbu odbaciti kao djelomično nedopuštenu i odbiti kao djelomično neosnovanu.

Troškovi

- 117 U skladu s člankom 184. stavkom 2. Poslovnika, u slučaju kada žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima. Na temelju članka 138. stavka 1. navedenog Poslovnika, koji se primjenjuje na žalbeni postupak u skladu s člankom 184. stavkom 1. Konvencije, svakoj stranci koja izgubi spor nalaže se snošenje troškova, ako je takav zahtjev postavljen. Budući da je Komisija podnijela zahtjev da se UEFA-i naloži snošenje troškova i da ona nije uspjela u svojim pravnim navodima, treba joj naložiti snošenje troškova ovog postupka.

Slijedom navedenog, Sud (treće vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Žalba se odbija.**
2. **Nalaže se Uniji europskih nogometnih saveza (UEFA) snošenje troškova.**

Potpisi